

Acabar-s'ho tot

Tinc la teoria, basada més en la intuïció que no pas en dades empíriques, que els qui vam néixer als anys seixanta (i potser els de principis dels setanta, sobretot si es van criar en zones rurals) pertanyem a una mena de generació frontissa entre dues generacions molt diferents: la dels nostres pares (marcada per la duresa de la guerra i les condicions de la immediata postguerra) i la dels nostres fills (pujats en l'abundància, la prosperitat i l'eufòria que va dominar el tombant de segle). Pertanyem, doncs, a una generació que ha experimentat molts canvis i ha viscut grans contrastos. Som dels qui encara ens n'anàvem a dormir amb la bossa d'aigua calenta perquè a casa no hi havia calefacció, dels qui a l'estiu entràvem al cotxe resignats a suar profusament perquè no hi teníem aire condicionat, dels qui per berenar menjàvem pa amb vi i sucre o ens escampàvem la nata de la llet sobre una llesca de pa, dels qui havíem dit «bussón» i «sello» però no direm mai «m'he caigut de la bicicleta», dels qui comptem fer-nos càrrec dels pares però no comptem que els fills es facin càrrec de nosaltres... i dels qui, ai las!, no ens plantejàvem la possibilitat de deixar menjar al plat. I, com que segurament som la generació que hem incorporat a les nostres vides el costum d'anar

regularment al restaurant, molts no podem desem-pallegar-nos de l'obsessió del plat net també quan mengem fora.

Ho confesso: m'incomoda no acabar-m'ho tot, quan menjo fora de casa. Sento una vergonya profunda i atàvica, com si hagués de donar alguna explicació al cambrer o pogués ofendre el cuiner, quan no em puc acabar o no m'agrada el que m'han portat. En el meu cas, aquesta obsessió arriça (reconec que amb una deriva que podria considerar-se patològica) a fer-me sentir incòmode que els meus companys de taula deixin part del que tenen al plat. Algun cop, anant amb la dona i la filla, m'he atipat de valent (més del que em caldria i, fins i tot, del que voldria) perquè m'acabo menjant el que elles deixen, perquè em fa vergonya que quedi. El meu cas potser és extrem i no descriu una generació, però estic segur que no soc l'únic a qui passa una cosa semblant.

A casa no es deixava res al plat, i punt. No era negociable. Ens ho havíem d'acabar tot. No pas perquè passéssim gana (no ens va faltar de res i fins i tot algun dia queia un pa amb Nocilla per berenar o un assortit de galetes per postres), sinó perquè era una norma no escrita que devia procedir de quan hi havia hagut més escassetat. Si no t'ho podies acabar, no hauries d'haver permès que te'n possessin tant. I si no t'agradava el que hi havia, feies el cor fort i avall que fa baixada. No soc de recordar el passat amb nostàlgia, però de vegades convé recordar que el món no sempre ha estat com el coneixem avui.

